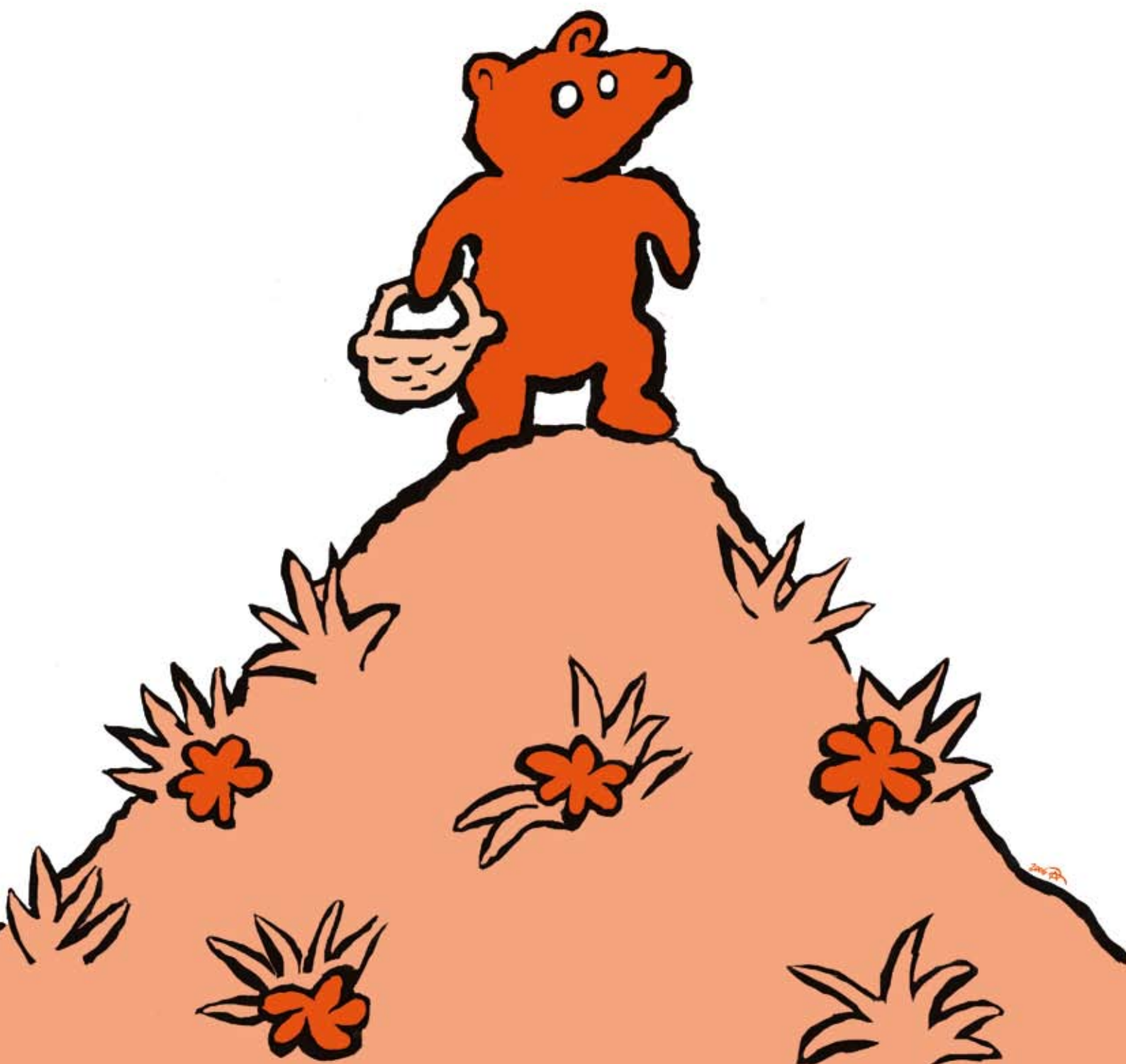

Macóka és a piknik

DIÁKMELLÉKLET

D1

A mese írójáról

A

Aaron Judah író, meseíró, a nevét így kell ejteni: dzsuda. 1925-ben született a mesés Indiában.

B

A család Angliából költözött Indiába, ahol édesapja ügyvédként dolgozott. A kis Aaron a különös hangulatú Indiában nőtt fel, de angol nevelést kapott.

C

Rajzolni is tanult. Később néhány könyvét maga illusztrálta.

D

Sok gyerekeknek szóló könyvet írt. Nálunk a *Macóka meséi* a legismertebb. Macóka, Teve, Csacsi és a többiek hamar a kedvenceink lesznek. Rendszerint nem történik velük semmi különös, csak ami velünk is megeshet bármikor. Talán ezért szeretik sokan ezeket a meséket.

D2

Kérdések

- A) Mikor született Aaron Judah?
- B) Mivel foglalkozott az édesapja?
- C) Hogyan tudta alkalmazni jó rajzkészségét?
- D) Milyen könyveket írt?

D3**Aaron Judah: Macóka és a piknik****(1–7. rész)****1.**

Macóka városa egyre zsúfoltabb és zajosabb lett. Az utcákon autóáradatok dübörögtek, dudáltak. Egy szép nap Macóka azt mondta:

– Kibírhatatlan ez a lárma, barátaim. Menjünk kirándulni, és csapjunk egy jó pikniket.

Macóka barátai: Kengu, Csacsi, Paci, Boci, Teve és Ele Fáni megörültek az ötletnek.

Másnap korán reggel telepakolták tarisznyájukat mindenféle jóval, ami kell egy piknikhez, a szabadban való vidám társas evéshez-iváshoz. Takarót is vittek, hogy legyen mire leülniük.

A buszállomásig együtt mentek. Ez volt a város legforgalmasabb és legzajosabb pontja. Örültek, hogy kiszabadulnak innen. Egészen a busz végállomásáig utaztak. Ez a várostól jó távol volt, kinn a szép zöldben, a szabadban. Ilyen messze még sosem jártak.

Mikor leszálltak, megkérdezték, hány órakor indul az utolsó busz hazafelé.

– Öt órakor – mondta a vezető. – Az az utolsó járat, le ne késétek! Tehát ötkor.

Macóka és barátai boldogan szippantották be az üde táj friss levegőjét. Megindultak a réteken át, hogy alkalmas helyet keressenek a piknikezéshez. Hamarosan száraz, meleg homokkal borított földdarabra bukkantak. Teve ledobta az iszákját.

– Itt éppen jó lesz – mondta.

– Itt jó lehet egy tevének – jelentette ki Macóka –, de nem nekünk. Ez egy darabka sivatag! Aki akar, maradjon Tevével, én megyek tovább.

És ment tovább. Hátranézve elégedetten látta, hogy senki sem maradt Tevével.

2.

Macóka, Kengu, Csacsi, Paci, Boci és Ele Fáni mentek, mendégéltek, és nézték, hol telepedhetnének le. Zöld rétre találtak egy erdő szélén.

– Itt éppen jó lesz – mondta Kengu –, itt ugrálhatok örömben. Ha erdőben ugrálok, mindig beverem a fejem az ágakba.

– Te piknikezhetsz itt – mondta Macóka –, és ha valaki akar veled együtt ugrándozni, felőlem maradhat. Én megyek az erdőbe.

Azzal masírozott tovább, iszákját lóbálva. Hátranézve elégedetten látta, hogy senki sem maradt Kenguval. Boci, Csacsi, Paci és Ele Fáni jöttek szépen utána.

3.

Az erdő egyre sűrűbb lett, a fák közt kanyargó ösvény egyre keskenyebb. Boci szarvai minduntalan beleakadtak a sűrű indákba. Amint a sűrűben egy szép zöld tisztás nyílt, Boci felujjongott:

– Nézzétek, milyen pompás tisztás! Itt leteríthetjük a takarónkat, és ehetünk, ihatunk kedvünkre!

– Leterítheted, ha akarod – jelentette ki Macóka –, és akinek tetszik, veled maradhat. Én megyek tovább.

Ment tovább, és hátranézve elégedetten látta, hogy senki sem marad Bocival. Paci, Csacsi és Ele Fáni követték őt.

4.

Nemsokára egy patakhoz értek.

– Víz! – harsogta Ele Fáni, és boldogan tekergette az ormányát. – Épp erre vágytam! Én itt piknikezek, lubickolok a patakban, és vizet fecskendezek az ormányomból!

– Hogyne, és minket is összelocsolsz, ahogy szoktad! – kiáltotta Macóka. – Maradj a pataknál, ha tetszik, és más is, ha kedve tartja.

Azzal egy kis hídon átmasírozott a patak túlfelére. Patadobogást hallott maga mögött, és ebből tudta, hogy Csacsi és Paci követik őt.

5.

Hamarosan csinos kis völgybe értek egy hegy lábánál.

– Nem nekem találták ki a hegymászást – mondta Paci –, én itt telepszem le, ebben a csinos völgyben.

– Én felmászom a hegy tetejére – jelentette ki Macóka. – Hát te, Csacsi?

– Megyek veled – mondta Csacsi elszántan –, bár az igazat megvallva elég fáradt vagyok.

6.

– Helyes – bólintott Macóka. És ketten nekivágtak a meredek hegyoldalnak; iszákjukat szuszogva húzták maguk után a földön. Félúton egy nagy, lapos sziklára értek. Itt Csacsi lerakta iszákját, és leült. Kimerülten, de határozottan mondta:

– Macóka, én itt piknikezem. Miért nem maradsz te is? Eleget kutyagoltunk már, ennél jobb helyet úgyse találunk.

– Nekem nem elég jó – felelte Macóka. – Én meg nem állok a hegytetőig.

7.

És mászott, és kapaszkodott, és végül izzadtan és lihegve felért a hegytetőre. A kilátás káprázatosan és elbűvölően gyönyörű volt. A nap forrón tűzött, és hűvös szellő fújdogált.

Macóka pedig éhes és szomjas volt. És ott volt az iszákja, tele finom enni- és innivalóval, csak ki kellett nyitnia.

D4**Kérdések a szövegrészlet értelmezéséhez**

Húzd alá a szövegben!

a) Ki akart letáborozni? (piros)

b) Hol, milyen helyet talált magának? (kék)

c) Miért tetszett neki a hely? (zöld)

Időkitöltő: Olvassátok el a mese többi részét is! Figyeljétek meg az ismétlődő mozzanatok!

D5

A mese befejezése

8.

De ő nem nyitotta ki. Folyton az járt az eszében, hogy Csacsi egyedül majszolja a szendvicset és iszogatja a narancslevét a hatalmas hegyoldal közepén.

– Te jó ég!– kiáltott Macóka fennhangon. – Egyedül enni? Micsoda piknik ez? Lemegek Csacsihoz.

Azzal leviharzott a nagy, lapos sziklához. Csacsi nem volt ott. Macóka a morzsák után kutatott, de egy szemet sem talált. Mi történhetett? Ó, igen, biztos Csacsi is egyedül érezte magát, és lement piknikezni Pacihoz a takaros kis völgybe.

Sietett le a hegy lábához, de nem találta Pacit. És Csacsit se, és egy szem morzsát sem. Persze, gondolta Macóka, Paci is biztos nagyon egyedül érezte magát, és lement Ele Fánihoz a patak mellé. Így Macóka is robogott a patakhoz. De ott sem talált senkit, sem egy szem morzsát.

Megint felkapta iszákját Macóka, és rohant Boci piknikhelyére, az erdei tisztásra. A tisztás üres volt, morzsa sehol. Átvágott az erdőn, ki a rétre, ahol Kengut hagyták. De Kengu, úgy látszott, már visszatért Tevéhez. És valóban, Kengu lapos, meleg, homokos sivatagdarabján talált rá Macóka a hat barátára. Még egyik se nyitotta ki az elemőzsiás táskát. Sorban ültek, úgy vártak rá. Macóka már messziről látta, hogy sugárzik Teve a büszkeségtől.

– Tudtam, hogy mind vissza fogtok jönni! – kiáltotta Teve elégedetten. – Bízátok csak rám, én mindig megtalálom a legjobb piknikhelyet.

Ekkor futott be Macóka lihegve.

– Mennyi az idő, Kengu? – kérdezte aggodalmas ábrázattal.

Kengu erszénye mindig tele volt hasznos, apró holmikkal. Előhúzott egy zsebórát, és felkiáltott:

– Teringettét! Háromnegyed öt van!

– Nincs időnk itt piknikezni! Kapjátok fel a tarisznyátokat, és futás a buszhoz! – vezényelt Macóka.

Mind felugráltak, és hanyatt-homlok rohantak a buszmegálló felé.

Épp idejében érkeztek, hogy megállíthassák az indulni készülő buszt. Megkönnyebbülve kapaszkodtak fel és huppantak ülésükre. De amint Kengu újra szólni bírt a lihegéstől, elég komoran mondta:

– Végül nem is piknikeztünk, igaz ?

És a többiek – Macóka kivételével – mind szomorúan bólintottak:

– Bizony, egyáltalán nem is piknikeztünk.

Egyedül Macóka nem lógatta az orrát.

– Még nincs vége a napnak — mondta.

De hamarosan lenyugodott a nap. Este lett, besötétedett, és még mindig ott zötykölte őket a busz, messze a várostól.

Éjfélkor, szuroksötétben kászálódtak le a végállomáson.

– Gyerünk, srácok – vezényelt Macóka –, senki ne hagyja fenn az iszákját. Itt fogunk piknikezni az állomáson, a két lámpaoszlop között.

Senki sem mondott nemet. Farkaséhesek voltak, és még annál is szomjasabbak. Kiterítették a takaróikat, leültek, ettek és ittak, és tréfás találós kérdéseket adtak fel egymásnak ott az állomás kellős közepén. Az állomásfőnök csodálkozva lépett oda hozzájuk.

– Mi folyik itten? – kérdezte, és szigorú mozdulattal lökte fel sapkáját a feje búbjára.

– Piknikezünk! – mondta Macóka tele szájjal. – Nem tart velünk, állomásfőnök úr?

– Vegyen egy uborkás szendvicset, főnök úr! – kínálta Csacsi.

-
- Aztán egy pohár limonádét, magam csináltam! – tódította Paci.
 - Magasságos ég! – csapta össze a kezét az állomásfőnök. – Éjfélkor egy buszállomás kellős közepén? Ez nektek piknik?
 - Az bizony, mégpedig a javából – felelte Macóka. – Lehet piknikezni akár hóviharban, akár egy bánya mélyén is, csak az a fő, hogy együtt legyünk.
 - Azt hiszem, igazatok van – mosolygott az állomásfőnök. És közéjük ült, és elmajszolt egy szendvicset.